

XXI.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Brændeviinshandel paa Landet.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 11te Januar 1869.)

Udvalget er i sin Heelhed enigt i at anbefale nærværende Lovforslags Fremme, da det anseer det baade for nyttigt og naturligt, at de Baand, som man af Hensyn til en befrygter Misbrug af Brændeviin og andre stærke Drifke har troet det rigtigt at lægge paa Forhandlingen af disse Gjenstande paa Landet, paa en bestemt Maade, end ved Loven af 29de December 1857 er steet, indskrænkes til de Arter af Udsalg, hvor saadanne Misbrug endnu kunne befrygtes. Medens man derfor ikke foreslaaer at udvide Friheden i Retning af Udsænkning af stærke Drifke, og ei heller finder Anledning til at fremme Oprettelsen af meget smaa Udsalg af Brændeviin alene, saa anseer man det dog for et naturligt og berettiget Krav, som Landbefolkningen kan gjøre, at, hvor en større Forretning blandt den kan komme tilstede, som allerede i sig frembyder Betyggelse mod Uorden og Ulovlighed, der bør man tilfredsstille Trangen til at kunne erholde Brændeviin ligesom enhver anden Forbrugsartikel uden altfor stort Besvær. De Vædringsforslag, som Udvalget tillader sig at foreslaae i Retning af hemmende Baand, ere derfor ogsaa fremkaldte, deels ved Dnftet om at tilveiebringe Sikkerhed for, at Handelen med Brændeviin kommer i Hænderne paa vederhæftige Folk og i sin Udbredelse holdes indenfor saadanne Grændser, at det væsentlig er nogenlunde store Forretninger, som give sig af med den, og deels ved Erkjendelsen af, at der ikke bør gjøres større Brud end

nødvendigt for at opnaae det tilstgtede Formaal paa den i Loven af 29de December 1857 truffne Ordning af Næringsforholdene.

Et Punkt, som Udvalget nærmest paa Foranledning af den høitærede Indenrigsminister har taget under Overveielse, er de paa Landet værende Gjæstgiveriers (Kroholds) Stilling ligeoverfor de foreslaaede forandrede Forhold. Udvalget maa være enigt med Ministeren i, at da Gjæstgiverierne paa Landet have Forpligtelser, der de fleste Steder maae betragtes som Byrder, navnlig den at skulle holde Gjæsteværelser, Gjæstestald o. s. v. for Reifende, saa vilde det være ubilligt imod dem ikke alene at betage deres nuværende Ret til Brændeviinshandel en Deel af dens Betydning for dem ved at aabne Udgang for Andre til at erhverve saadan Ret, men tillige at lægge de samme Baand i Skikkelse af Betaling for Næringsbeviis og aarlig Brændeviinsafgift paa dem som paa de Handlende, der uden særlige Byrder ville drive Handelen med Brændeviin. Man foreslaaer derfor at lade Gjæstgiverierne nyde Ret til Brændeviinshandel uden Næringsbeviis, ligesom man ogsaa har troet at burde stille Grændserne for Brændeviinsafgiften noget gunstigere for Gjæstgiverne end for de andre Brændeviinsforhandlere.

Naar Brændeviinshandelen gives fri paa Landet, men Brændeviinsubsænkningen endnu ønskes holdt indenfor de samme Grændser som hidtil, saa følger det næsten af sig selv, at man maa sætte meget alvorlige Straffe-